

det altsaa fuldt ud er en Fattighjælp, en Fattigforsørgelse og intet som helst andet. Det kunde se ud til efter § 9, som om det, at Staten skal yde nogle Millioner til Hjælp, kunde bevirke, at denne Understøttelse kunde blive noget rigeligere, men derfor er der ikke nogen som helst Garanti. Det kan ste og vil vel ogsaa ste mange Steder rundt omkring i Landet, at Kommunerne ville betragte dette Statstilskud som en Hjælp til de Fattigudgifter, de allerede have, og der er deri et Fingerpeg om, at de fattige, som komme ind under disse Bestemmelser, ikke faa mere, end hvad der nu gives de fattige. Naar Kommunerne have fuldstændig Ret til at handle med dette Tilskud, som de ville, saa er der ingen som helst Garanti for, at det hele bliver noget andet end en Fattighjælp. Og saa i en anden Henseende vil man se, at der kun bliver Tale om Fattighjælp efter dette Forslag, og at det derfor ikke maa pyntes med Navnet Alderdomsforsørgelse. Det er blevet sagt af Indenrigsministeren og fra anden Side, at det at være under Fattigvæsenet omfatter andre Ting end just det Underhold, der bliver givet, og at det at blive fri derfor, er det samme som at blive fri for den Opsigt og den Tvang, som nu ligger over de fattige, men jeg ser ikke rettere, end at de, som falde ind under denne Lov, hvis Forslaget bliver til Lov, komme til at staa under en Opsigt og en Tvang, som ikke meget vil afvige fra, hvad der nu er Tilfældet. Der vil kun blive en Gradsforskjel og ikke en Væsenforskjel. Naar man f. Eks. ser paa § 6, vil man se, hvorledes den hjemler Kommunalraadet Ret til at føre Opsigt og Tilsyn med, hvorledes de alderdomsforsørgede bruge og benytte de Midler, som de faa, saa vel Naturalierne som de Penge, der overleveres dem. Der skal her passes paa, at de ikke forøde dem i letvindig Svir og Sværm, men at de leve og ordne deres Forhold paa en Maade, som vinder Kommunalbestyrelsens Tilfald

Tilsyn og Opsyn med ham, ligesaa fuldt som den har Ret til at føre Tilsyn og Opsyn med de Fattiglemmer, som ikke falde ind under denne Lov. Jeg haaber hermed at have paavist, at dette Forslag hører hjemme under Fattiglovgivningen, og jeg vil opfordre den ærede Ordfører og Forslagsstillerne til at føre det derhen, hvor det hører hjemme, saaledes at dette Forslag ikke skal komme til at staa som en Hindring for, at vi kunne faa en human og sømmelig Alderdomsforsørgelse for vore gamle fattige. Det er blevet sagt her fra forskjellige Sider, at et Gode vilde dette Forslag bringe, nemlig Valgretten, at de gamle ville faa deres politiske Rettigheder. Jeg tillader mig at sætte et stort Spørgsmaalstegn derved. Man behøver blot at læse § 2 igennem med lidt Eftertanke og særlig den Passus, som er mærket med Bogstavet b., for at se, af hvilken Bestaafenhed denne politiske Frihed vil blive, hvorledes denne Bestemmelse levrer Udvej for Kommunalbestyrelsen, for dem, der skulle paase, at de gamle faa, hvad der tilkommer dem, og ikke mere, og som skulle føre Opsigt og Opsyn med dem, hvorledes den levrer dem Udvej for megen Vilkaarlighed. Det er allerede af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (L. Larsen) blevet paavist, at Udviklingen gik i den Retning; hvis denne Sammenælningsudvikling, som foregaar, vedbitur at gaa fremad, vil det, som det ærede Medlem udtrykte sig, have til Følge, at største Parten af de store Gaardmænd, de, der de fleste Steder regere i Sogneraadene, ville gaa over til Højre, og det navnlig, naar Socialdemokratiet kommer ud paa Landet, og da have vi altsaa, det Parti, som jeg tilhører, Grund til at se med Mistillid paa den Bestemmelse, som er indsat her. Der staaer nemlig deri, at Trangen ikke maa være begrundet i Handlinger, hvorved vedkommende have betaget sig selv Midlerne til sit Underhold. Det vil være saare let for et Sogneraad, for en Kommunalbestyrelse, der er sammen-